

Elfte söndagen i Treenighetstid

Förspillda tillfällen – Jesu sorg över Jerusalems söndag

Jer 7:23-28; Hebr 3:7-19; Luk 4:23-30; Ps. 55:2, 5-6, 23

I Guds - Faderns och Sonens och den Helige Andens - namn.

Fader Jacques Hamel. Vi börjar där i dag, med Guds kallade präst, Jacques Hamel, i provinsen Normandie i norra Frankrike. Han gjorde vad en präst gör: celebrerade den Heliga Mässan; invigde gåvorna – Jesu kropp och blod – för världens frälsning. Det var för det han som präst levde. Det var därför han dräptes. Herre, förbarma dig! Han förspillde sannerligen inte möjligheten att utföra vad som skulle bli hans sista gärning bland oss; förspillde inte ett sista tillfälle att såväl livnära, som fysiskt skydda, sin flock innan han tvingades ner på knä vid det altare där han tjänade och så många gånger tidigare *villigt* lagt sig på knä inför Treenig Gud, inför det Allra Heligaste Sakramentet. Fader Jacques Hamel, martyr, i evig åminnelse.

***

Förra söndagen handlade om klokhet i förvaltarskapet. Det handlade om vilken omsorg vi har om Guds skapelse och om oss själva i väntan på Herrens återkomst; i väntan på det himmelska bröllopet; i väntan på den dagen då brudgummen kommer för att hämta hem sin brud – Kyrkan.

Så i dag, denna söndag, kommer han tillbaka i texterna. I förra årgångens evangelietext rider han in i Jerusalem och möter då ett tillstånd som fyller Honom med sorg. Det berättas då hur han, när han närmade sig staden, grät över den och sade ””Tänk om du i dag hade förstått, också du, vad som ger dig frid! Men nu är det dolt för dina ögon. Dagar ska drabba dig då dina fiender bygger en belägringsvall runt dig och omringar och pressar dig från alla håll. De ska slå dig och dina barn i dig till marken och inte lämna sten på sten i dig, därför att du inte förstod den tid då Herren besökte dig.” Sedan gick Jesus in på tempelplatsen och började driva ut dem som sålde där. Han sade till dem: ”Det står skrivet: Mitt hus ska vara ett bödens hus. Men ni har gjort det till ett rövarnäste!”¹

I dagens evangelietext kommer Jesus tillbaka till Nasaret där han hade vuxit upp. Han undervisar i synagogan, men när det han säger inte faller folket i smaken jagas Han ut, bort till klippavsatsen för att störta Honom nedför den. Man orkade inte höra Sanningen - framför allt inte från en ortens son - och ville därför göra sig av med Jesus. Han hade läst ur profeten Jesaja:

”Herrens Ande är över mig,
för han har smort mig
till att förkunna glädjens budskap för de fattiga.
Han har sänt mig
att utropa frihet för de fångna
och syn för de blinda,
att ge de förtryckta frihet.”²

---

¹ Luk 19:41-45

² Luk 4:18

Och han sade sedan: ”I dag har det här stället i Skriften gått i uppfyllelse inför er som lyssnar.”³ De jagade ut honom mot bergskanten. ”Men han gick [som vi hörde] rakt igenom folkhopen och vandrade vidare”⁴ vilket ger en bild av behärskning och lugn. Han gick inte av feighet utan skälet till att han nu lämnar Nasaret förstår vi i berättelsen om Hans besök i Kapernaum. Folket där ville hålla honom kvar ”men han sade till dem: ’Jag måste förkunna evangeliet om Guds rike för de andra städerna också. Det är därför jag är utsänd.’”⁵ Därför gick han vidare.

Uppdraget fick inte äventyras. Inte av något. Inte av bråk eller upprördhet, inte av förhårdade känslor. Varken av fariséer eller onda andar. Inga tillfällen skulle få förspillas. Han gick vidare och Han gick så långt en människa kan gå – ända in i döden för världens liv.

Fader Jacques Hamel förspillde inte tillfället. Han gick så långt och vann livets segerkrans. Inte för att han dräptes, men för att han var trogen. ”Var inte rädd för vad du ska få utstå [läser vi i Johannes uppenbarelse]. Se, djävulen kommer att sätta några av er i fängelse för att ni ska provas, och ni kommer att lida i tio dagar. Var trogen intill döden, så ska jag ge dig livets krona.”⁶

Vi beklagade oss i det att vi tidigare sjöng ur den femtiofemte Psalmen:

”Mitt hjärta ängslas i mitt bröst, dödens fälor faller över mig.
Fruktan och bävan drabbar mig, förfäran lamslår mig.”⁷

Frågan vi har att ställa oss är om vi skall tillåta oss att fastna i klagosång? Det vi skall fråga oss är vad som kommer att möta brudgummen då han kommer tillbaka för att hämta oss; sin brud? Kommer han att ha anledning att gråta över tillståndet i världen då, liksom han grät över Jerusalem?

Mycket är helt enkelt upp till oss. Och med Guds hjälp; genom kraft i den Helige Ande, orkar vi följa och leva det budskap vi har fått om Guds seger.

Var inte rädd, säger Han som är den förste och den siste. Och låt dig inte förhäradas av det som sker, utan gå värdigt vidare så att fler får höra Sanningens Ord.

”Se till att ingen av er har ett ont och trolöst hjärta så att han avfaller från den levande Guden. Uppmuntra varandra i stället varje dag, så länge det heter i dag, så att ingen av er förhäradas genom syndens makt att bedra. Vi är Kristi vänner om vi stadigt håller fast vid vår första tillförsikt ända till slutet. Det heter: I dag, om ni hör hans röst, förhärda inte era hjärtan som vid upproret.”⁸

”Kasta din börda på HERREN, han skall uppehålla dig.
Aldrig skall han låta den rättfärdige vackla.”⁹

---

³ Luk 4:21

⁴ Luk 4:30

⁵ Luk 4:43

⁶ Upp 2:10

⁷ Ps 55:5-6

⁸ Hebr 3:12-15

⁹ Ps 55:23